

MELANKÓLIA XXXVII

Jó reggelt, te meglett éjszaka, éjfél!
Jöjjön a torkomon, homlokomon túl,
jöjjön örömet vadászni e délnél
fényesebb hús, éljen mind aki mozdul

a termékeny parázsban, és a párja!
Jöjj, ölelkezéssel eltelt sötétség,
tüzelj, csillagok sárga némasága,
hogy itt a földön magány sose essék.

Boldogok vagyunk, levetjük nevünket.
Élet halál, a csütörtök nekünk kedd,
lelkünk csupa test, fekvő gyönyörűség –

kettőből egy szívet terem a reggel.
Mivel párom van, mintha most születnék,
magas tenger vagyok, nem szigetember.

MELANKÓLIA XXXVIII

Elénekelte verseng elhallgatottal,
ahogy elnémul s szóval az igaz száj:
minden csöndben lappang egy eldugott dal
és nincs szebb a télben kikelt tavasznál.

Van célzott nyíl, amely sehova nem száll
és céltalan halandó lehet boldog –
az élet mindig hosszabb a halálnál,
újabb szívet kapnak a veszett dolgok.

Holtak is azt várják, amit mi várunk,
hosszabb a célunk, mint a származásunk,
tömény idegen nyelv a némaság.

Kis öröklétekkal percen a hajnal
és esténként is csak a csend vigasztal,
ahogy a sötét teremti magát.

MELANKÓLIA XXXIX

Elválaszt s összeköt halál s az álom.
Csak élet s ébrenlét hagy két alakban
hogy lássuk egymást édes változatlan,
közel füstben s illatos Indiákon.

Fények és formák szőnek össze itt fenn,
egymásnak szerezzük meg a világot –
s csak egymást ismerjük meg ismeretlen
álmunkban, a földön túli szokások

idejében, lehunytt szemmel kiváltott
korszakunkban. Ki tudná megtalálni
önmagát? A Jó argonautái,

csak ők. Hiszen a Jót, tágabb világot
ki látja? a száz darabra szakadt szív,
a semmi húsvétján felszabadult szív.

